

Lekcja 40

Temat: *Święć się Imię Twoje*

Modlitwa: „Święty Janie Pawle II,

Ty apelowałeś do młodych katolików, aby nie lękali się być świętymi nowego tysiąclecia i miłośnikami modlitwy,

proś dla mnie o wzrastanie w powołaniu do świętości i o wytrwanie przez całe życie w stanie łaski uświęcającej.

Wstawiaj się za mną u Ojca w niebie,

abym potrafił/a właściwie odczytywać swoje powołanie,

praktykować cnoty chrześcijańskie

i z miłością pełnić Jego wolę. Amen”

Ćwiczenie *Biblia o świętości*

Przeczytaj poniższy tekst, odpowiedz na pytania, odpowiedzi wpisz/wklej do zeszytu oraz wyślij na adres credozpolipnik@gmail.com:

1. Jakie jest imię Boga?
2. Co jest źródłem świętości człowieka?
3. Co to znaczy „święcić imię Boże”?

Tekst:

Święć się imię Twoje – bp Kazimierz Romaniuk

„1. LUDZKIE DOBRE IMIĘ

Pierwsza część tych prośb brzmi: «Święć się imię Twoje». Każdy człowiek ma prawo do dobrego imienia, a coś dopiero Pan Bóg. Nienaganne imię – to nienaruszone dobro osobiste. Własne imię to określona, wcale nie błaha wartość także w stosunkach międzyludzkich. Człowiek zwykle reaguje, słysząc własne imię i pyta, czego sobie ktoś życzy, czyli otwiera się na drugiego człowieka. Powodowany może trochę i próżnością choć niekoniecznie zaraz grzeszną człowiek z przyjemnością słucha, gdy pochwałami darzą jego imię, gdy je umieszczają na «listach zasłużonych». Przeciwnie zaś – doznaje przykrości, jest rozczarowany, gdy się jego imię ostentacyjnie pomija milczeniem. Wszystko to ma jakiś związek ze święceniem imienia Bożego.

Wiadomo, że w języku biblijnym mówić o czyimś imieniu – to znaczy mówić o kimś, kto dane imię nosi, zwłaszcza o jego przymiotach. Imię utożsamia się w Biblii z osobą. Imiona nadawane ludziom; oznaczają niekiedy błogosławieństwo Boże, które jest z tym imieniem związane. W tym sensie imię określa całą przyszłość człowieka. Gdy Szymon otrzymał imię Piotra, to oznaczało, że będzie podtrzymywał budowlę całej społeczności zwanej Kościołem Chrystusa.

2. ŚWIĘCIĆ IMIĘ BOŻE

Liczne przykłady święcenia imienia Bożego znajdujemy w tekstach natchnionych Starego Testamentu. Psalmista woła: «Chcę Cię wysławiać na wieki... i polegać na Twoim imieniu, bo jest dobre...»; (Ps 53,8) nieco dalej: «Sławić będę Twoje imię, bo ono jest dobre...» (Ps 54,8); albo wreszcie: «Błogosław duszo moja, Pana, i całe moje wnętrze święte imię Jego!» (Ps 103,1; por. Ps 111,9).

«Święcić imię Boże» – to znaczy niejako wyłączać to imię spod wszelkiego profanum, tak jak to ma miejsce z poświęceniem, czyli składaniem czegoś Bogu w darze; to znaczy podkreślać wyłączność Pana Boga, Jego absolutną wyższość ponad wszelkie stworzenie.

Prośba ta pozostaje w ścisłym i bezpośrednim związku z drugim przykazaniem dekalogu, które zabrania posługiwać się imieniem Boga bez koniecznej potrzeby (Wj 20,7). Dlatego wszelkie bluźnierstwa, zawierające powoływanie się na Boga lub Jego świętych, jest prostym

zaprzeczeniem zarówno przykazania Bożego, jak i pierwszej prośby, «Modlitwy Pańskiej». Można by więc powiedzieć, że prośba ta jest pozytywnym sformułowaniem drugiego przykazania Dekalogu.

A) KULT – LITURGIA

Z samą jakby czynnością święcenia imienia Bożego kojarzy się przede wszystkim kult zewnętrzny, a zwłaszcza wszelkie postacie posługi liturgicznej. Święceniu imienia Bożego służyły pierwsze, najbardziej prymitywne ołtarze z kamienia, potem namiot przenośny, a wreszcie świątynia jerozolimska i najrozmaitsze domy zbiorowych modlitw, zwane inaczej synagogami. Z potrzebą «święcenia imienia Bożego» zrodziła się cała sztuka sakralna z budownictwem sakralnym i jakże rozbudowaną świętą ikonografią na czele. «Święcenie imienia Bożego» to także muzyka i śpiewy, to zwłaszcza chorał gregoriański, przeżywający, jak się zdaje, swój kolejny renesans.

Święci się imię Boże w rozlicznych klasztorach poprzez modlitwę chórową, poprzez śpiewy przykatedralnych dziecięcych chórów, poprzez śpiew prosty a przejmujący ludu Bożego zwłaszcza w kościółkach wiejskich. Uczestnicząc w tak sprawowanej liturgii, czynnie lub tylko w charakterze obserwatora, wprost czujemy, jak spełnia się ta pierwsza prośba Modlitwy Pańskiej: święć się imię Boże.

W tym sensie ta pierwsza prośba jest jakby «duszą całej Modlitwy Pańskiej i jej poszczególnych wezwań» (H. Schürmann, *Das Gebet des Herm*, 27). Zauważmy, że swoje własne modlitwy Jezus również rozpoczął od uwielbiania Boga jako Ojca. Mówił np.: «Wysławiam Cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi» (Mt 11,25), a przynajmniej jeden wręcz tak się modlił: «Ojcze, wsław Twoje imię» (J 12,28).

B) PRZESTRZEGANIE BOŻYCH NAKAZÓW

W prośbie o «święcenie się» Bożego imienia chodzi jednak przede wszystkim o szacunek dla Boga, którego imię znieważamy, gdy dopuszczamy się grzechu. Bóg sam uskarża się ustami proroka: «Moje imię stale, każdego dnia bywa znieważane» (Iz 52,5).

Tak więc prośba o «święcenie się imienia Bożego» – to w gruncie rzeczy prośba o nasze nawrócenie, o prawość naszego życia, którym najdoskonalej oddaje się cześć Bożemu imieniu, o czym jest mowa kilka razy już w Starym Testamencie. Czytamy np. w Kpł 22,31-32: «Będziecie strzec moich przykazań i wykonywać je – Ja jestem Pan! Nie będziecie bezcześcić mojego świętego imienia».

«Święcić imię Boże» – to znaczy czynić wszystko, żeby to imię było jak najpowszechniej znane i święcone; by znane były przymioty Boga. Ale nade wszystko «święcić imię Boże» znaczy – powtórzmy to jeszcze raz – dokładać starań, żeby człowiek sam był coraz bardziej święty (por. także Lb 20,12; 27,14; Pwt 32,51; Iz 8,13). Jeszcze inaczej można powiedzieć, że święcić imię Boże to znaczy być świętym.

Z pouczeń Jezusa Chrystusa i Jego apostołów wynika, że człowiek przyczynia się najbardziej do uświęcenia imienia Bożego, gdy czyni wolę Ojca, który jest w niebie. Jezus wyraźnie mówi: «Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili Ojca waszego, który jest w niebie» (Mt 5,16). Wszyscy bowiem mamy być nie tylko słuchaczami lecz także czcicielami słowa Bożego. Tym którzy mówili: «Panie, Panie czy nie prorokowaliśmy mocą Twojego imienia...» Jezus odpowie: «Odejdźcie ode Mnie wy, którzy dopuszczacie się nieprawości» (Mt 7,22). A jeszcze jaśniej oświadczył Jezus: «Nie każdy, który mówi: Panie, Panie wejdzie do Królestwa niebieskiego, lecz ten, kto spełnia wolę ojca mego, który jest w niebie» (Mt 7,21).

Słowa «święć się imię Twoje» to przede wszystkim jednak, zauważmy ponownie – prośba, aby w nas samych, w naszym życiu, w postępowaniu wszystkich ludzi była choć częściowo dostrzegana, żeby się objawiała godność imienia Bożego. Naszym powołaniem jest przysparzanie chwały Bogu. Chodzi tu o nasz specyficzny udział już tu na ziemi, w chwale, jaką aniołowie składają Bogu, wołając nieustannie: «Święty, Święty, Święty» (Iz 6,3).

c) ŚWIECIĆ IMIĘ BOŻE, CZYLI DZIĘKOWAĆ ZA BOŻE DOBRODZIEJSTWA

Świecić imię Boże – to znaczy wreszcie wyrażać naszą osobistą i zbiorową wdzięczność za dobrodziejstwa, którymi Bóg nieustannie obsypuje wszystkich ludzi. Gdy pierwsi chrześcijanie dziękowali Bogu za dzieło zbawienia, to mówili: «Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa za to, że napełnił nas wszelkim błogosławieństwem Jezusa Chrystusa» (Ef 1,3). Dodajmy, na zakończenie tego paragrafu, że według już Starego Testamentu nadejdą dni, kiedy to czczone będzie imię tylko Jahwe. Prorok Zachariasz mówi: «Pan będzie królem nad całą ziemią. Wówczas Pan będzie jeden i jedno będzie Jego imię» (Za 14,9). Ale najpełniej imię Boże będzie uświęcone w dniu ostatecznym kiedy Bóg znów przyjdzie, aby sądzić żywych i umarłych (por. np. Ez 20,41; 28,22-26; 38,16-23; 39,21-29)».

(http://angelus.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=2079&Itemid=704, z dnia 15.01.2012)

Kto chce może dokończyć oglądanie filmu „*Ziemia Maryi*” :

<https://gloria.tv/post/7bqcSUVDLRnzDUyyvgn3r4mqp>